

David Baldacci

De verzamelaars

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Na een interessante bespreking die, verrassend genoeg, weinig met politiek te maken had gehad, liep Roger Seagraves het Capitool uit. Die avond zat hij alleen in de woonkamer van zijn bescheiden woning ergens in een buitenwijk. Hij had zojuist een belangrijk besluit genomen. Hij moest iemand vermoorden, en diegene was een heel belangrijk doelwit. Seagraves beschouwde dat echter niet als een angstaanjagend vooruitzicht maar als een interessante uitdaging.

De volgende ochtend reed Seagraves naar zijn kantoor in het noorden van Virginia. Terwijl hij in een klein en rommelig kamertje zat dat zich in niets onderscheidde van alle andere werkruimtes links en rechts van hem, paste hij in gedachten de belangrijkste onderdelen van zijn taak aan elkaar en kwam uiteindelijk tot het besluit dat hij niet bereid was dit aan een buitenstaander over te laten en dat hij het daarom zelf maar zou doen. Hij had wel eerder mensen gedood, vaak zelfs; het enige verschil was dat hij deze keer niet in opdracht van de overheid zou doden. Deze keer deed hij het alleen voor zichzelf.

De daaropvolgende twee dagen besteedde hij aan zorgvuldige en beslissende voorbereidingen, die hij op efficiënte wijze met zijn dagelijks werk wist te combineren. De drie essentiële regels waaraan hij zich bij deze missie moest houden, waren: 1. Hou het simpel. 2. Hou rekening met alle mogelijkheden. 3. Raak nooit in paniek, hoezeer je plan ook misloopt. Want zo nu en dan gebeurde dat. Als hij nog een vierde regel zou moeten opstellen, dan luidde die: Maak gebruik van het feit dat de meeste mensen zich als idioten gedragen zodra het om dingen gaat die werkelijk van belang zijn, zoals hun eigen overleven. Zelf had hij trouwens nooit last gehad van die tekortkoming.

Roger Seagraves was tweeënveertig jaar, alleenstaand en kinderloos. Van vrouw en kinderen zou hij met zijn onorthodoxe levensstijl alleen maar last hebben gehad. In zijn vorige carrière bij de federale overheid had hij regelmatig valse identiteiten aangenomen en was hij de hele wereld rondgereisd. Gelukkig was het in het computertijdperk verbijsterend eenvoudig om van identiteit te veranderen. Een paar klikjes op zijn computer, het gezoem van een server ergens in India en even later kwam er een nieuwe, van alle officiële toeters en bellen voorziene identiteit uit je mooie laserprinter glijden. Zelfs een bankrekening met wat geld erop was al voor je geregeld.

Seagraves kon alles wat hij nodig had aanschaffen op een website waar je alleen met een zorgvuldig bewaakt wachtwoord toegang tot kreeg. Het was een soort warenhuis voor criminelen, die de website soms 'Evil-Bay' noemden. Hier was alles te koop: van creditcardnummers en een pakket identiteitsbewijzen van uitstekende kwaliteit tot de diensten van professionele huurmoordenaars, en gesteriliseerde moordwapens voor degenen die het vuile werk liever zelf deden. Over het algemeen schafte hij zich de vereiste materialen aan bij een verkoper die van zijn klanten een waarderingcijfer van 99 procent had gekregen, en die bovendien een 'niet goed, geld terug'-garantie bood. Want zelfs moordenaars zijn op kwaliteit gesteld.

Roger Seagraves was een lange, goedgebouwde en aantrekkelijke man met een dikke bos golvend blond haar, die op het eerste gezicht over een zorgeloze natuur beschikte en wiens glimlach aanstekelijk werkte. Vrijwel alle vrouwen in zijn omgeving, en nu en dan ook een jaloerse man, keken even om als hij langskwam, en daar maakte hij vaak gebruik van. Als je moest moorden of je van list en bedrog moest bedienen, dan maakte je zo goed mogelijk gebruik van het gereedschap dat je ter beschikking stond. Dat had hij ook van de overheid geleerd. Hoewel hij officieel nog steeds voor de Verenigde Staten werkte, werkte hij ook voor zichzelf. Zijn 'officiële' oudedagsvoorziening was lang niet voldoende om hem met pensioen te laten gaan in de stijl waarop hij recht meende te hebben na al die jaren dat hij zijn leven op het spel had gezet voor de rood-wit-blauwe vlag van de Verenigde Staten. Voor hem was die vlag trouwens voornamelijk rood geweest.

Op de derde middag na zijn verhelderende bezoek aan het Capitool veranderde Seagraves op subtiele wijze zijn gelaatstrekken en trok verschillende lagen kleding over elkaar aan. Toen het donker begon te worden reed hij in een bestelbusje naar de dure buitenwijken van noordwestelijk Washington D.C., waar de hoge muren om de ambassades en woonhuizen zonder uitzondering werden bewaakt door paranoïde beveiligingsmedewerkers.

Seagraves had een blauwe overall aan met op de rug het woord SERVICE. De sleutel die hij eerder die dag had gemaakt, paste in het eenvoudige slot van een leegstaand gebouw dat op een ingrijpende renovatie stond te wachten. Met zijn gereedschapskist in de hand liep hij met twee treden tegelijk de trap op totdat hij de bovenste verdieping had bereikt en een kamer aan de straatzijde binnenstapte. Hij liet de lichtbundel uit zijn kleine zaklantaarn door de kamer glijden tot hij het venster zag, het enige in het hele vertrek. Tijdens zijn vorige bezoek had hij de scharnieren goed geolied en toen hij wegging, had hij de deur niet op slot gedaan.

Hij maakte zijn gereedschapskist open en zette snel zijn scherpschuttersgeweer in elkaar. Daarna schroefde hij de geluiddemper in de loop, bracht één patroon in de kamer – aan zelfvertrouwen had hij volstrekt geen gebrek – kroop naar voren en trok het venster een centimeter of vijf omhoog, net voldoende om de geluiddemper door de opening te kunnen schuiven. Hij keek op zijn horloge en liet zijn blik vervolgens aandachtig over de straat gaan. Hij maakte zich er weinig zorgen over dat hij vanuit zijn hoge post zou worden opgemerkt, want het was volkomen donker in het gebouw waar hij zich nu bevond, en bovendien had zijn geweer geen optische signatuur en was het voorzien van een laagje Camoflex, zodat het zijn kleur aanpaste aan de achtergrond.

O, wat heeft de mens toch veel geleerd van de nederige nachtvlinder. Toen de limousine en de voorste beveiligingswagen bij de club tot stilstand kwamen, richtte hij het geweer op het hoofd van een van de mannen die uitstapten om een luchtje te scheppen, maar haalde de trekker nog niet over. Het was nog te vroeg. Het clublid liep naar binnen, gevolgd door beveiligingsmensen met oortelefoontjes in en gesteven boorden om hun dikke nekken. Hij keek toe hoe de extra lange limousine wegreed, gevolgd door de wagen van de beveiligingsmedewerkers. Seagraves keek weer op zijn horloge: nog twee uur. Hij bleef de straat onder zich afspuren terwijl vrouwen met ernstige gezichten uit luxe limousines en taxi's stapten. Ze waren niet in jurken van Versace gekleed, en al evenmin behangen met dure diamanten kettingen van DeBeers, maar droegen dure confectiemantelpakjes met een paar smaakvolle accessoires, en hadden hun sociale en politieke antennes hoog opgestoken. De ernstig kijkende mannen die hen vergezelden hadden krijtstreppakken aan en saai stropdassen om, en ze keken allemaal even stuurs.

Het gaat er niet beter op worden, heren. Neem dat maar van mij aan. Honderdtwintig minuten kropen voorbij zonder dat hij zijn ogen ook maar een seconde van de bakstenen gevel afwendde. Door de grote ramen zag hij efficiënt circulerende mensen, die met een glas in de hand zachtjes en samenzweerderig met elkaar aan het praten waren.

Oké, tijd om in actie te komen.

Snel liet hij zijn blik nog even over de straat gaan. Niemand keek zijn kant uit. In zijn hele loopbaan had hij telkens weer geconstateerd dat niemand dat ooit deed. Seagraves wachtte geduldig totdat zijn doelwit voor de laatste keer door de kruisdraden van zijn vizier liep en kromde toen zijn gehandschoende vinger om de trekker. Hij vond het niet prettig om door een glazen ruit te moeten schieten, al zou de kogel die hij gebruikte daar niet door uit zijn baan worden gebracht.

Tsják. Het geluid werd onmiddellijk gevolgd door het rinkelen van

gebroken glas en de zware klap van een nogal dikke man die tegen een goed gepolitoerde eiken vloer sloeg. De weledelgeboren heer Robert Bradley had er echter niets van gevoeld. De kogel had zijn hersenen al gedood voordat die zijn mond opdracht konden geven om het uit te schreeuwen. Lang geen slechte dood eigenlijk.

Rustig legde Seagraves het geweer neer en trok de overall uit, zodat het politie-uniform daaronder zichtbaar werd. Hij zette de bijpassende pet op die hij mee had genomen en liep snel de trap naar de achterdeur af. Toen hij het gebouw uit liep, hoorde hij aan de andere kant van de straat mensen gillen. Sinds het schot waren er niet meer dan negentien seconden verstreken; dat wist hij omdat hij die in gedachten zorgvuldig had afgeteld. Terwijl hij geluidloos bleef tellen, liep hij snel de straat uit. Even later hoorde hij het gieren van een op hoge toeren draaiende automotor. De zorgvuldig voorbereide scène nam nu concrete vorm aan. Hij zette het op een lopen en trok intussen zijn pistool. Hij had vijf seconden. Hij rende de hoek om, net op tijd om bijna aangereden te worden door de langs schietende auto. Op het allerlaatste ogenblik sprong hij opzij, liet zich om en om rollen en krabbelde midden op de rijweg weer op.

Aan de overkant van de straat stonden mensen naar hem te roepen. Ze wezen naar de auto. Hij draaide zich om, klemde beide handen om de kolf van zijn pistool en opende het vuur. De blindgangers in zijn pistool klonken net echt. Hij loste vijf schoten in de richting van de auto, rende er toen achteraan tot hij halverwege het blok was, en stapte daar snel in iets wat kennelijk een politiewagen zonder speciale merktekenen was, die met loeiende sirene en knipperende voor- en achterlichten achter de snel uit het zicht verdwijnende personenwagen aan schoot.

De auto die ze 'achtervolgden' sloeg op de eerstvolgende kruising linksaf en even later rechts af een steegje in, waar hij halverwege bleef staan. De bestuurder sprong eruit, holde naar de lichtgroene Volkswagen Kever die voor zijn auto in het steegje stond, en reed weg.

Zodra de auto waar Seagraves zo haastig in was gestapt uit het zicht van de club was, werden de knipperlichten en de sirene uitgezet en reden ze de andere kant uit. De man naast Seagraves keek hem geen enkele keer aan terwijl hij op de achterbank ging zitten en zijn politie-uniform uittrok. Daaronder droeg hij een strak joggingpak. Hij had al zwarte sportschoenen aan. Op de vloer van de auto lag een zes maanden oude zwarte labrador met een muilkorf om. De auto schoot een zijstraatje in, sloeg bij de eerstvolgende kruising linksaf en stopte naast een park, dat zo laat op de avond volkomen verlaten was. Het achterportier ging open, Seagraves stapte uit en de auto reed snel weg.

Seagraves hield de hondenriem stevig vast terwijl hij en zijn 'huisdier'

samen hun ‘dagelijkse’ avondrondje deden. Toen ze rechts afsloegen, kwamen er vier politiewagens met hoge snelheid langs. Geen van de inzittenden keurde hen ook maar een blik waardig. Een minuut later, in een ander deel van de stad, was plotseling een harde klap te horen en kort daarna rezen de vlammen hoog op in het gehuurde en gelukkig verlaten huis van het slachtoffer. Aanvankelijk zou de ontploffing aan een gaslek worden geweten. Zodra de ontploffing eenmaal met de aanslag op Bob Bradley in verband was gebracht, zou de FBI op zoek gaan naar andere verklaringen, maar het zou grote moeite kosten die te vinden.

Nadat hij bijna een kilometer had gejojgd, liet Seagraves zijn hond alleen achter en stapte in een gereedstaande auto. Nog geen uur later was hij weer thuis. Intussen zou de Amerikaanse regering een andere voorzitter van het Huis van Afgevaardigden moeten zien te vinden om de onlangs overleden Bob Bradley te vervangen. Dat zal niet zo moeilijk zijn, dacht Seagraves peinzend terwijl hij de volgende ochtend naar zijn werk reed. Hij had het nieuws die ochtend in de krant gelezen. Per slot van rekening krioelt het in deze stad van de politici. Hij reed de beveiligde inrit op en liet de bewaker zijn pasje zien. De man kende hem goed en gaf met een armgebaar te kennen dat hij door kon rijden.

Met lange passen liep hij het uitgestrekte gebouwencomplex in Langley, Virginia binnen en nadat hij nog een paar wachthokjes was gepasseerd, bereikte hij zijn kleine, anonieme kamertje. Hij maakte tegenwoordig deel uit van het middenkader en hield zich hoofdzakelijk bezig met de coördinatie tussen zijn organisatie en al die incompetent stommelingen op Capitol Hill die er op de een of andere manier in waren geslaagd om zich te laten kiezen. Het was heel wat minder belastend dan het werk dat hij hier vroeger had gedaan, en dat was een beloning voor de wijze waarop hij zich in het verleden verdienstelijk had gemaakt. Anders dan enkele tientallen jaren geleden liet de CIA zijn ‘speciale’ werknemers in het veld tegenwoordig terugkeren uit actieve dienst als ze de leeftijd hadden bereikt waarop hun reflexen en enthousiasme wat minder werden.

Terwijl Seagraves een paar saaie documenten doorbladerde, drong het tot hem door hoezeer hij het moorden had gemist. Hij nam aan dat mensen die ooit beroepsmoordenaar waren geweest, die bloeddorst nooit helemaal van zich af konden schudden. Gisteravond was het hem in elk geval weer gelukt om iets van zijn oude, roemruchte verleden wakker te roepen.

Dat was één probleem minder. Hij zou waarschijnlijk al snel voor een ander komen te staan, maar Roger Seagraves was een creatieve trouble-shooter. Dat lag gewoon in zijn aard.

Oude bakstenen schoorstenen braakten grote zwarte rookwolken uit in een donkere, toch al bewolkte hemel. Waarschijnlijk bevatten ze voldoende kankerverwekkende stoffen om een of twee nietsvermoedende generaties om zeep te helpen. In een steegje van deze industriestad, die ten gevolge van de extreem lage lonen in nog veel erger vervuilde steden in China langzaam stervende was, had zich een kleine menigte gevormd rondom één man. Het was geen plaats delict waar zojuist een lijk gevonden was, noch was de man een straat-Shakespeare die zijn acteertalenten wilde oefenen of een predikant met grote longen die Jezus en de verlossing aan het uitventen was in ruil voor een bescheiden gift voor het goede doel. In het vak stond deze man bekend als een 'deler' en hij deed zijn best om de menigte van haar geld af te helpen bij een gokspelletje dat *monte* heette.

De 'lokvogels' die de deler bijstonden, waren goed op hun taak berekend. Zo nu en dan wonnen ze iets om de slachtoffers de moed niet te laten verliezen. De 'back-up' was een beetje sloom. Dat maakte de vrouw die hen vanaf de overkant van de straat in de gaten hield in elk geval op uit zijn lichaamstaal en de lusteloze blik in zijn ogen. De 'zware jongen' die ook deel uitmaakte van het team, kende ze niet, maar hij leek haar niet erg gevaarlijk, alleen maar vlezig en traag. De twee 'binnenhalers' waren jong en energiek. Zoals al bleek uit de naam van hun functie was het hun taak om voor een gestage stroom onschuldige slachtoffers te zorgen die wilden meedoen aan een kaartspelletje waarbij winnen volstrekt uitgesloten was.

Ze ging wat dichterbij staan, en keek toe terwijl de enthousiaste menigte beurtelings klapte of kreunde als er iemand won of verloor. Ze was haar carrière begonnen als lokvogel voor een van de beste delers van het land. Die vent kon in bijna elke stad in de Verenigde Staten een spelletje beginnen en een uur later weglopen met minstens tweeduizend dollar op zak, zonder dat zijn slachtoffers het idee hadden dat ze meer dan alleen maar pech hadden gehad. Deze deler was uitstekend, en daar waren goede redenen voor, want hij was opgeleid door dezelfde man als zij. Haar deskundige blik onthulde dat hij de 'dubbelkaart, vrouw-voor'-techniek gebruikte waarbij de vrouw op het moment dat die moest worden gedeeld, werd vervangen door de achterste kaart van de stapel. En de vrouw was de kaart waar het bij dit spelletje allemaal om draaide.

Het doel van *monte* met drie kaarten was, net als bij balletje-balletje waarvan het was afgeleid, om de vrouw te kiezen uit drie kaarten die blind op tafel lagen, nadat de deler ze eerst met oogverblindende snelheid een aantal keren om en om had geschoven. Dat was natuurlijk niet mogelijk, want de vrouw lag op dat moment helemaal niet meer op tafel. Maar één seconde voordat werd onthuld welke van de drie kaarten de vrouw was, verwisselde de deler een van de kaarten met de vrouw en liet het groepje spelers zien waar die schijnbaar al die tijd al had gelegen. Met deze eenvoudige 'korte truc' was al zolang als er speelkaarten bestonden geld ontfutseld aan iedereen, van edelman tot eenvoudig soldaat en alles daartussenin.

De vrouw ging stilletjes achter een vuilcontainer staan, maakte oogcontact met iemand in de menigte en zette een grote zonnebril op. Een ogenblik later werd de 'bewaker' afgeleid door een leuk meisje met een kort rokje aan dat ook een gokje wilde wagen. Ze had zich recht voor hem gebukt om wat op de grond gevallen kleingeld op te rapen, zodat hij goed zicht kreeg op haar stevige billen en een weinig verhullende rode string. De 'bewaker' dacht ongetwijfeld dat hij mazzel had. Maar net als het kaartspel dat ze aan het spelen waren, had dit niets met geluk te maken. De vrouw had het meisje van tevoren betaald om zich even te bukken zodra ze haar zonnebril opzette. Die eenvoudige afleidingstechniek had bij mannen al gewerkt sinds vrouwen kleren waren gaan dragen.

Vier snelle stappen en de vrouw stond midden in de menigte. Ze bewoog zich met zoveel lef en energie dat de mensen onmiddellijk voor haar opzij gingen en de 'bewaker' alleen nog maar verbluft kon toekijken.

'Oké!' blafte ze terwijl ze haar pasje omhoog hield. 'Laat je legitimatie maar eens zien.' En ze wees met een lange vinger naar de deler, een korte, nogal dikke man van middelbare leeftijd met een klein zwart baardje, felgroene ogen en de vingervlugste handen in het hele land. Terwijl hij langzaam zijn hand naar zijn binnenzak bracht en zijn portefeuille tevoorschijn haalde, nam hij haar aandachtig op van onder zijn honkbalpetje.

'Oké, mensen, het feest is voorbij,' zei ze en ze trok haar jasje open, zodat iedereen de zilveren badge kon zien die aan haar riem was bevestigd. Een groot deel van de menigte deed voorzichtig een paar stappen naar achteren. De indringster was halverwege de dertig, lang, met brede schouders en fraai gewelfde heupen, en ze ging gekleed in een zwarte spijkerbroek, een groene coltrui en een kort leren jasje. Terwijl ze sprak, begon een lange spier in haar nek te kloppen. Vlak onder haar rechteroog zat een klein, dofrood litteken in de vorm van een vishaakje, dat

door de zonnebril niet te zien was. ‘Het feest is voorbij, zei ik. Pak je geld en dan wegwezen!’ Deze keer klonk haar stem een volle octaaf lager. Ze had al opgemerkt dat het geld op het tafeltje was verdwenen zodra ze haar mond opendeed. En ze wist precies waar dat naartoe gegaan was. De deler was inderdaad goed. Hij had onmiddellijk gereageerd en zich meester gemaakt van het enige wat er werkelijk toe deed: het geld. De deelnemers gingen ervandoor zonder zich om de verdwenen bankbiljetten te bekommeren.

Aarzelend deed de dikke jongen een stap haar kant uit, maar hij bleef staan toen de indringster hem scherp aankeek.

‘Laat het maar uit je hoofd, vriend. In de bak zijn ze dol op dikkerdjes.’ Ze liet haar blik wellustig over zijn zware lijf gaan. ‘Dan krijgen ze meer waar voor hun geld.’ Terwijl de jongen een stap naar achteren deed en de indruk probeerde te wekken dat hij hier helemaal niet bij hoorde, begon zijn onderlip te trillen.

Ze stapte naar hem toe. ‘Hé, stoere bink, toen ik wegwezen zei, had ik het ook tegen jou.’

De zware jongen keek snel even naar de andere man, die zei: ‘Smeer hem maar. Ik zoek je later wel op.’

Nadat de man was weggevlucht, controleerde ze de legitimatie van de deler en gaf die toen met een brede grijns terug. Daarna beval ze hem met zijn gezicht naar de muur te gaan staan terwijl ze hem fouilleerde. Ze pakte een kaart van de tafel en draaide die om, zodat ze de zwarte koningin kon zien. ‘Zo te zien heb ik gewonnen.’

De deler keek met een strak gezicht naar de kaart, en liet zich niet van de wijs brengen. ‘Sinds wanneer maakt de FBI zich druk om een onschuldig kansspelletje?’

Ze legde de kaart weer op tafel. ‘Het is maar goed dat die mensen niet wisten hoe de kansen bij dit spelletje werkelijk liggen. Misschien moet ik ze dat maar gaan vertellen. Er stonden een paar grote kerels tussen en die zouden misschien best eens terug willen komen om je in elkaar te slaan.’

Hij keek naar de zwarte koningin. ‘Zoals je al zei: jij hebt gewonnen. Zeg maar hoeveel je wilt hebben.’ Hij haalde een rol bankbiljetten uit zijn gordel.

Als reactie haalde ze haar legitimatie tevoorschijn, trok de badge van haar riem en legde die allebei op tafel. Hij keek snel even omlaag.

‘Ga je gang,’ zei ze achteloos. ‘Ik heb geen geheimen.’

Hij pakte ze op. De legitimatie legitimeerde haar niet als politievrouw. In het plastic hoesje zat een lidmaatschapskaart van de Costo Warehouse Club. De badge was van blik en het gestanste embleem was een Duits biermerk.

Zijn ogen werden groot en rond toen ze haar zonnebril afzette en hij haar onmiddellijk herkende. 'Annabelle?'

Annabelle Conroy zei: 'Leo, waarom sta jij hier in dit aftandse klote-stadje monte te spelen met een stelletje sukkels?' Leo Richter haalde zijn schouders op en wierp haar een brede grijns toe. 'Het zijn zware tijden. En de jongens vallen best mee. Ze hebben nog niet veel ervaring, maar ze leren snel. En met monte hebben wij toch zeker altijd geld verdiend?' Hij zwaaide met de stapel bankbiljetten voordat hij die weer in zijn geldgordel duwde. 'Het is een beetje riskant om te doen of je van de politie bent,' zei hij verwijtend.

'Ik heb nooit beweerd dat ik van de politie ben. Dat denken die mensen alleen maar. Dat is de reden dat wij hier ons beroep van kunnen maken, Leo. Als je maar lef genoeg hebt, gaan de mensen er gewoon van uit dat het wel waar zal zijn wat je zegt. Maar nu we het er toch over hebben, sinds wanneer probeer jij de politie om te kopen?'

'Naar mijn ervaring werkt dat vaak heel goed,' zei Leo. Hij viste een pakje sigaretten uit het borstzakje van zijn overhemd en bood haar er een aan, maar ze hoefde niet.

'Hoeveel verdien je hiermee?' vroeg ze zakelijk.

Leo nam haar argwanend op terwijl hij zijn Winston aanstak, de rook in zijn longen zoog en die toen door zijn neusgaten weer naar buiten liet kringelen. De rookwolkjes leken sprekend op de kwalijke dampen uit de hoog boven hen oprijzende schoorstenen. 'De koek moet al over meer dan genoeg mensen verdeeld worden. Ik heb werknemers die van me afhankelijk zijn.'

'Werknemers? Je gaat me toch niet wijsmaken dat je premies afdraagt?' Voordat hij daarop kon reageren, voegde ze eraantoe: 'Monte staat bij mij niet op de radar, Leo. Hoeveel verdien je? En dat vraag ik je niet zomaar.' Ze sloeg haar armen over elkaar en liet zich met haar rug tegen de muur zakken.

Hij haalde zijn schouders op. 'Meestal doen we vijf plekken per keer. Dat is ongeveer zes uur werk. Op een goede dag levert dat drie- of vierduizend dollar op. Er lopen hier een hoop mensen rond die lid zijn van een vakbond en die krijgen heel wat beter betaald dan de andere werknemers. Die kerels zoeken gewoon iets om hun geld aan uit te geven. Maar binnenkort trekken we verder. Er komt een nieuwe ontslagronde aan en we willen niet dat onze gezichten hier te bekend worden. Dat hoef ik jou niet uit te leggen. Ik krijg zestig procent, maar de onkosten zijn hoog tegenwoordig. Ik heb ongeveer dertigduizend op de bank en ik hoop dat voor de winter te verdubbelen. Daar kan ik wel een tijdje op teren.'

'Maar als ik jou een beetje ken, zal dat niet zo heel lang zijn.' Annabelle

Conroy pakte haar bierbadge en 'identiteitskaart' op. 'Heb je belangstelling voor het grotere geld?'

'De vorige keer dat je me dat vroeg, werd er op me geschoten.'

'Er werd op óns geschoten omdat jij te hebberig werd.'

Geen van beiden glimlachte nu nog.

'Wat ben je van plan?' vroeg Leo.

'Dat vertel ik je na een paar korte trucs. Ik heb wat geld nodig voor de lange.'

'Een lange truc! Wie doet dat tegenwoordig nou nog?'

Ze hield haar hoofd een beetje scheef en keek hem strak aan. In haar laarzen met hoge hakken was ze een meter zevenenzeventig lang. 'Ik. Ik ben er nooit mee opgehouden eigenlijk.'

Nu pas werd hij zich bewust van haar lange, rode haar. 'Was je haar de vorige keer niet bruin?'

'Mijn haar heeft elke kleur die het moet hebben.'

Langzaam begon hij te glimlachen. 'Dezelfde ouwe Annabelle.'

De blik in haar ogen werd iets harder. 'Nee, niet dezelfde ouwe Annabelle. Ik ben beter geworden. Doe je mee of niet?'

'Hoe hoog is het risico?'

'Hoog, maar het gaat ook veel opleveren.'

Niet ver van hen vandaan begon een autoalarm plotseling een oorverdovend kabaal te maken. Geen van beiden vertrok ook maar een spier. Oplichters van hun niveau verloren nooit hun zelfbeheersing; deden ze dat wel, dan eindigden ze al snel in de gevangenis of op het kerkhof.

Een tijdje later knipperde Leo even met zijn ogen. 'Oké, ik doe mee. Wat gaan we doen?'

'Nu gaan we een paar andere mensen binnenhalen.'

'Wordt dit een *all-star*?' Zijn ogen begonnen te glimmen bij het vooruitzicht.

'Een lange truc verdient alleen het allerbeste.' Ze pakte de zwarte koningin van het tafeltje. 'Ik heb de vrouw getrokken uit dat magische spel kaarten van je, en ik incasseer mijn winst vanavond wel in de vorm van een etentje.'

'Ik ben bang dat ze hier in de buurt niet veel goede restaurants hebben.'

'Niet hier. Over drie uur zitten we in het vliegtuig naar Los Angeles.'

'Los Angeles! Over drie uur! Ik heb mijn spullen nog niet eens gepakt. En ik heb geen ticket.'

'Het zit in je linkerjaszak. Ik heb het erin gestopt toen ik je fouilleerde.' Ze keek naar zijn buik en trok haar wenkbrauwen op. 'Je begint dik te worden, Leo.'

Ze draaide zich om en liep met grote stappen weg, terwijl Leo in zijn

jaszak voelde en daar een vliegticket vond. Hij pakte zijn speelkaarten en rende achter haar aan, zonder het kaarttafeltje mee te nemen. Het monte kon wel even wachten. Hij hoorde de lokroep van de lange truc.

Terwijl ze die avond in Los Angeles zaten te eten, onthulde Annabelle wat meer over haar plan. Zo vertelde ze welke twee spelers ze ook nog wilde binnenhalen.

‘Dat klinkt goed, maar hoe zit het met de lange truc? Daar heb je nog niets over verteld.’

‘Stapje voor stapje,’ zei ze terwijl ze met haar vinger over de rand van haar wijnglas streek en zonder erbij na te denken haar blik de chique eetzaal rond liet gaan om te kijken of ze ergens een mogelijk slachtoffer zag.

Even diep ademhalen en een sukkel zien te vinden. Ze veegde haar rode haar uit haar gezicht en maakte even oogcontact met een man drie tafeltjes verderop. Die halvegare had al een uur naar de in een zwart jurkje gehulde Annabelle zitten grijnzen en knipogen, terwijl de diep verneerde vrouw met wie hij uit was, zat te koken van woede. Nu likte hij langzaam zijn lippen af en gaf Annabelle een knipoog.

Ja, ja, snelle jongen. Jij bent in de verste verte niet tegen mij opgewassen. Leo onderbrak haar gedachten. ‘Hoor eens, Annabelle, ik zal je heus niet naaien. Ik ben helemaal hiernaartoe gekomen...’

‘Op mijn kosten.’

‘We zijn partners, dus mij kun je het vertellen. Het blijft onder ons.’

Ze keek hem peinzend aan en dronk haar glas leeg. ‘Leo, doe nou maar geen moeite. Zo goed lieg je niet.’

Een ober kwam naar haar toe en overhandigde haar een kaartje. ‘Van de heer aan het tafeltje daar,’ zei hij, en hij knikte naar de man die zo wel lustig naar haar zat te grijnzen.

Annabelle nam het kaartje aan. Er stond op dat de man ‘talent scout’ was, en hij was zo attent geweest om op het kaartje te schrijven welke seksuele handeling hij met haar hulp wilde verrichten.

Oké, meneer de talent scout. Je hebt erom gevraagd.

Toen ze naar buiten liep, bleef ze staan bij een tafeltje met vijf stevige mannen in krijstreppak. Ze zei iets waar alle mannen om moesten lachen. Ze gaf een van hen een klopje op zijn hoofd en een ander, een man van een jaar of veertig met grijzende slapen en brede schouders, kreeg een kusje op zijn wang. Ze zei nog iets, en ze begonnen allemaal opnieuw te lachen. Ze ging bij hen aan tafel zitten en zat een paar minuten met hen te praten. Leo keek haar nieuwsgierig aan toen ze opstond en langs hem heen naar de uitgang liep.

Toen ze langs het tafeltje van de talent scout kwam, zei hij: 'Hé, baby, bel me maar. Jij bent zo heet dat ik helemaal in brand sta.'

Annabelle griste een glas water van het dienblad van een langslopende ober, zei 'Goh, wat *cool*,' en goot het glas leeg in zijn schoot. Hij sprong op.

'Verdomme! Dat zet ik je betaald, gestoord takkewijf dat je bent!'

De vrouw bij hem aan tafel sloeg haar hand voor haar mond om haar lachen te bedwingen.

Voordat de man kans zag om Annabelle vast te grijpen, greep ze hem bij de pols. 'Zie je die kerels daar?'

Ze knikte naar de vijf mannen in pakken die nu vijandig naar de man zaten te kijken. Een van hen liet zijn knokkels kraken. Een andere stak zijn hand in zijn binnenzak en hield die daar.

'Je zit al de hele avond naar me te kijken,' zei Annabelle zacht. 'Ik weet zeker dat je me met die jongens daar hebt zien praten. Dat zijn de Moscarelli's. De man aan het hoofd van de tafel is mijn ex, Joey jr. En hoewel ik officieel geen deel meer uitmaak van de familie, raak je die eigenlijk nooit meer helemaal kwijt.'

'De Moscarelli's?' zei de man uitdagend. 'En wie mogen dat dan wel zijn?'

'Ze waren de op twee na grootste georganiseerde misdaadfamilie in Vegas, voordat de FBI hen en alle andere anderen eruit schopte. Nu doen ze weer waar ze goed in zijn: ze maken de dienst uit in de vakbond van alle vuilnismannen in New York en Newark.' Ze kneep even in zijn arm. 'Dus als die natte broek van jou problemen oplevert, dan weet Joey dat heus wel te regelen.'

'Denk je nou echt dat ik dat geloof?' zei de man nijdig.

'Nou, als je het niet gelooft, ga maar eens met hem praten.'

De man keek nog eens naar het tafeltje. Joey junior hield een vleesmes in zijn grote hand, terwijl een van de andere mannen probeerde hem in zijn stoel te houden.

Annabelle klemde haar hand nog wat steviger om zijn arm. 'Wil je dat ik Joey op je afstuur met een paar van zijn vriendjes? Maak je maar niet druk. Hij is voorwaardelijk vrijgelaten, dus hij kan je niet totaal in elkaar rammen zonder problemen te krijgen met de FBI.'

'Nee!' zei de man geschrokken terwijl hij met moeite zijn ogen van de moordlustige Joey junior en diens vleesmes afwendde. Zachtjes voegde hij eraantoe: 'Het stelt niet veel voor. Het is alleen maar een beetje water.' Hij ging weer zitten en begon met een servetje zijn doorweekte kruis droog te deppen.

Nu richtte Annabelle zich tot de vrouw met wie hij uit was. Die deed haar best om niet te giechelen, maar zonder succes. 'Vind je dat zo grap-

pig, schat? Dit is nou typisch zo'n geval waarbij we allemaal óm jullie lachen en niet mét jullie. Waarom probeer je niet een beetje zelfrespect te krijgen, anders blijf je wakker worden naast dit soort klojo's, en voor je het weet ben je zo oud dat niemand meer iets van je moet hebben.'

De vrouw hield abrupt op met lachen.

Toen ze het restaurant uit liepen, zei Leo: 'Wauw, en ik al die tijd maar boekjes lezen over assertiviteit, terwijl ik alleen maar met jou had hoeven meelopen.'

'Hou op, Leo.'

'Oké, oké, maar de Moscarelli's? Kom nou! Wie waren die mensen echt?'

'Vijf accountants uit Cincinnati die waarschijnlijk hopen vanavond een hoertje op te pikken.'

'Je mag van geluk spreken dat het zulke harde jongens leken.'

'Dat was geen geluk. Ik heb ze verteld dat ik samen met een vriend van me in het openbaar een filmscène aan het instuderen was. Ik heb ze wijs-gemaakt dat dat in Los Angeles heel gewoon is en gevraagd of ze even wilden helpen. En omdat ze sprekend op een stel maffiosi leken, konden ze mooi voor de juiste sfeer zorgen. Als ze goed hun best deden, zouden ze zelfs een rolletje in de film kunnen krijgen. Dit was waarschijnlijk de opwindendste avond die ze ooit hebben gehad.'

'Ja, maar hoe wist je dat die lul je zou aanspreken terwijl je naar de uitgang liep?'

'O, dat weet ik niet, Leo, misschien door die paal in zijn broek. Of dacht je dat ik dat water zomaar in zijn kruis heb gegooid?'

De volgende dag reden Annabelle en Leo in een gehuurde donkerblauwe Lincoln over Wiltshire Boulevard en Beverly Hills. Leo tuurde aandachtig naar de langsglijdende winkels. 'Hoe heb je hem gevonden?'

'Via de gebruikelijke kanalen. Hij is jong en heeft niet veel straatervaring. Ik ben hier vanwege zijn specialiteit.'

Annabelle draaide een parkeervak in en wees naar een winkelpui een eindje verderop. 'Oké, daar gaat die gadgetjongen het winkelpubliek te grazen nemen.'

'Wat is het voor iemand?'

'Hij is heel erg metroseksueel.'

Leo keek haar verbaasd aan. 'Metroseksueel? Wat is dat nou weer? Een nieuw soort homofreak?'

'Je moet je echt eens wat meer onder de mensen wagen, Leo, en wat meer politieke correctheid kan ook geen kwaad.'

Een minuut later liep Annabelle voor Leo uit een dure boetiek binnen waar ze werden begroet door een lange, slanke, aantrekkelijke jongeman

in een chique zwart pak. Zijn blonde haar was strak achterover gekamd en hij had een modieuze stoppelbaard.

‘Sta je hier vandaag helemaal alleen?’ vroeg ze terwijl ze haar blik over de paar andere klanten liet gaan. Ze waren goed gekleed en moesten ook wel in goeden doen zijn, want alle schoenen hier kostten minstens duizend dollar per paar. Maar daarvoor kreeg de gelukkige bezitster dan ook het recht om op tien centimeter hoge naaldhakken rond te strompelen totdat haar achillespezen eraan bezweken.

Hij knikte. ‘Maar dat vind ik wel fijn, hoor. Ik ben heel dienstverlenend ingesteld.’

‘Dat geloof ik graag,’ zei Annabelle binnensmonds.

Ze wachtte tot de andere klanten de winkel uit waren en hing toen het bordje met GESLOTEN op de voordeur. Leo liep met een damesbloesje naar de kassa terwijl Annabelle rondrentelde in het deel van de winkel daarachter. Leo overhandigde de winkelbediende zijn creditcard, maar de man liet die uit zijn hand vallen en bukte zich om hem op te rapen. Toen hij weer rechtop ging staan, merkte hij dat Annabelle vlak achter hem stond.

‘Mooi ding heb je daar,’ zei ze met een blik op het machientje waar de winkelbediende net Leo’s creditcard doorheen had gehaald.

‘Mevrouw, u mag niet achter de kassa komen,’ zei de man fronsend.

Annabelle negeerde dat. ‘Heb je het zelf gemaakt?’

‘Het is een fraudebestrijdingsapparaat,’ zei de winkelbediende streng. ‘Het controleert de in de kaart aangebrachte geheime codes en bevestigt dat de creditcard geldig is. De afgelopen tijd hebben hier een hoop mensen afgerekend met gestolen creditcards en daarom heeft de eigenaar ons opdracht gegeven dit ding te gebruiken. Ik probeer het zo onopvallend mogelijk te doen, zodat niemand zich in verlegenheid gebracht voelt. Ik weet zeker dat u daar begrip voor hebt.’

‘O, ik begrijp het volkomen, Tony.’ Annabelle stapte om hem heen en trok het apparaatje van de toonbank. ‘Het leest de naam, het rekeningnummer en de verificatiecode op de magneetstrip in, zodat jij de creditcard kunt vervalsen.’

‘Maar het lijkt me waarschijnlijker dat je de codes verkoopt aan een bende vervalsers,’ zei Leo. ‘Op die manier hoef jij die metroseksuele handjes van je niet vuil te maken.’

Tony keek van de een naar de ander. ‘Hoe weten jullie hoe ik heet? Zijn jullie van de politie?’

‘O, nee, wij zijn iets veel beters.’ Annabelle legde haar arm om zijn smalle schouders. ‘Wij zijn net als jij.’

Twee uur later liepen Annabelle en Leo over de pier van Santa Monica. Het was een heldere dag met een strakblauwe hemel, en de zeewind voerde golven heerlijk warme lucht met zich mee. Leo veegde zijn voorhoofd droog met zijn zakdoek, trok zijn jasje uit en hing het over zijn arm.

‘Verdomme, ik was helemaal vergeten hoe mooi het hier kan zijn.’

‘Prachtig weer en de grootste sukkels van de hele wereld,’ zei Annabelle.

‘Daarom zijn we hier. Want waar de grootste sukkels rondlopen...’

‘... valt het meest te verdienen,’ maakte Leo haar zin af.

Ze knikte. ‘Oké, daar heb je hem. Freddy Driscoll, de kroonprins van het valse geld.’

Leo keek recht voor zich uit en tuurde met half dichtgeknepen ogen naar het kleine bordje boven de in het felle zonlicht gehulde kiosk.

‘Designer Heaven.’

‘Doe het precies zoals ik heb gezegd.’

‘Hoe zou het anders kunnen?’ mopperde Leo.

Ze stonden nu bij netjes uitgestalde spijkerbroeken, tasjes, horloges en andere accessoires. De oudere man bij de kiosk begroette hen beleefd.

Hij was klein en zwaarlijvig en had een prettig gezicht; een paar plukken wit haar piekten onder zijn strooien hoedje uit.

‘Zo zo,’ zei Leo terwijl hij de koopwaar bekeek. ‘Dat zijn geen slechte prijzen.’

De man straalde van trots. ‘Ik heb minder kosten dan de dure winkels. Alleen maar zon, zand en oceaan.’

Ze kozen een paar artikelen uit en Annabelle overhandigde de man een biljet van honderd dollar.

Hij nam het van haar aan, zette een bril met dikke lenzen op, hield het biljet onder een bepaalde hoek voor zijn gezicht en gaf het toen snel weer terug. ‘Het spijt me, mevrouw, maar dit is een vervalsing.’

‘Daar hebt u gelijk in,’ zei ze nonchalant. ‘Het leek me wel redelijk om vervalsingen te betalen met een vervalsing.’

De man knipperde niet eens met zijn ogen, maar lachte haar welwillend toe.

Annabelle bekeek het biljet op dezelfde manier als hij zojuist had gedaan. ‘Het probleem is dat zelfs de beste vervalser er niet in slaagt om het hologram van Benjamin Franklin zo te kopiëren dat je het ook onder deze hoek nog goed ziet. Daar heb je een drukpers van tweehonderd miljoen dollar voor nodig. Daarvan is er maar één in de hele Verenigde Staten, en daar komt geen vervalser zelfs maar bij in de buurt.’

‘En dus pak je een potlood en maak je een mooie tekening van ouwe Benny,’ zei Leo. ‘Iedereen die slim genoeg is om even naar het hologram te kijken, denkt dan dat hij het hologram heeft gezien, ook al is het niet zo.’

‘Maar u zag het verschil wel,’ merkte Annabelle op. ‘Omdat u een van de beste vervalsers bent geweest.’ Ze hield een spijkerbroek omhoog. ‘U moet uw leverancier eens zeggen dat hij de tijd moet nemen de merknaam in de ritssluiting te stansen, net als de echte fabrikanten.’ Ze legde de spijkerbroek neer en pakte een handtasje. ‘En de draagriem moet met dubbele stiksels bevestigd worden. Anders zie je direct dat het om een vervalsing gaat.’

Leo hield een horloge op dat te koop werd aangeboden. ‘En echte Rolexen zijn niet geruisloos, maar tikken.’

De man zei: ‘Ik vind het heel schokkend dat ik het slachtoffer ben geworden van een bende vervalsers. Een paar minuten geleden zag ik een eindje verderop een politieman lopen. Ik ga hem wel even halen. Blijft u hier wachten, alstublieft. Hij zal waarschijnlijk uw verklaring willen opnemen.’

Annabelle klemde haar lange en lenige vingers om zijn arm. ‘Aan ons hoeft u die uitvluchten niet te verspillen,’ zei ze. ‘Laten we eens praten.’ ‘Waarover?’ vroeg de man argwanend.

‘Twee korte trucs en dan een lange,’ zei Leo, en hij zag dat er een enthousiaste uitdrukking op het gezicht van de man verscheen.

Roger Seagraves keek naar de muizige man aan de andere kant van de vergadertafel en naar de armzalige tien losse haren die hij zorgvuldig over zijn kalende schedel had gekamd in de hoop zijn schilferige hoofdhuid aan het oog te onttrekken. De man had smalle schouders en benen, maar een dikke buik en dito billen. Hoewel hij pas in de veertig was, zou het hem waarschijnlijk niet lukken om meer dan een meter of twintig te joggen zonder erbij neer te vallen. Vermoedelijk zou het optillen van een volle boodschappentas hem al volledig uitputten. Hij was een schoolvoorbeeld van de lichamelijke aftakeling van het mannelijke deel van de mensheid in de eenentwintigste eeuw, dacht Seagraves, en dat ergerde hem, want hij had fitness altijd van groot belang gevonden. Hijzelf rende elke dag acht kilometer en was altijd weer terug nog voordat de zon helemaal boven de horizon was verschenen. Hij kon zich nog steeds met één hand opdrukken en met bankdrukken haalde hij twee keer zijn eigen gewicht. Onderwater kon hij vier minuten lang zijn adem inhouden, en soms trainde hij mee met het footballteam van de highschool niet ver van zijn huis in Fairfax County. Geen enkele man van in de veertig was in staat om die zeventien jaar oude jongens bij te houden, maar erg ver achterop raakte hij niet. In zijn vorige loopbaan had dat alles maar één doel gehad: in leven blijven.

Hij richtte zijn aandacht weer op de man tegenover hem. Elke keer dat hij dat ellendige schepsel zag, voelde hij de aanvechting hem met een kogel uit zijn lethargische lijden te verlossen. Maar geen enkel weldenkend mens zou de kip met de gouden eieren slachten, al was dit mannetje meer een muis met gouden keutels. Toch had Seagraves hem nodig. De man heette Albert Trent, en in zijn armzalige lijf huisde een goed stel hersenen, dat moest Seagraves hem nageven. Een belangrijk onderdeel van het plan, misschien wel het belangrijkste onderdeel, was Trents idee geweest. Dat was dan ook de belangrijkste reden waarom Seagraves erin had toegestemd om met hem samen te werken.

Ze praatten een tijdje over de komende getuigenverklaringen die enkele vertegenwoordigers van de CIA zouden afleggen tegenover de permanente commissie voor de Inlichtingendiensten van het Huis van Afgevaardigden, waarvan het mannetje een vooraanstaand stafmedewerker was. Daarna behandelden ze belangrijke onderdelen van het inlichtingenwerk van de CIA en andere organisaties die deel uitmaakten van het enorme arsenaal aan geheime diensten dat de Verenigde Staten erop

nahield. Al die clubs hielden je in de gaten vanuit de ruimte, via je telefoon, je fax en je e-mail, en soms keken ze gewoon mee over je schouder. Toen ze daarmee klaar waren, leunden ze achterover en dronken hun lauwe koffie op. Seagraves had nog nooit een bureaucraat ontmoet die behoorlijk koffie kon zetten. Misschien lag het aan het water hier.

‘Het begint buiten behoorlijk hard te waaien,’ zei Trent met zijn ogen strak op het briefingboek voor hem op tafel gericht. Hij streek zijn rode das glad over zijn dikke pens en wreef over zijn neus.

Seagraves keek even naar buiten. Nu was het tijd voor codewoorden. Je wist maar nooit of er iemand meeluisterde. Tegenwoordig kon je er niet meer op vertrouwen dat het niet zo was, en hier op Capitol Hill al helemaal niet. ‘Er is noodweer op komst. Dat heb ik op het journaal gezien. Misschien dat het later op de dag nog gaat regenen, maar dat is niet zeker.’

‘Ik heb gehoord dat het kan gaan onweren.’

Seagraves werd ineens een stuk opgewekter. Een verwijzing naar onweer trok altijd zijn aandacht. Bob Bradley, de voorzitter van het Huis van Afgevaardigden, was zo’n onweer geweest, maar nu lag hij ergens in Kansas onder de groene zoden, met een bos verwelkte bloemen erop.

Seagraves grinnikte. ‘Je kent dat oude grapje over het weer toch wel? Iedereen praat erover, maar niemand doet er iets aan.’

Trent lachte ook. ‘Het ziet er hier allemaal goed uit. Zoals altijd stellen we de medewerking van de CIA zeer op prijs.’

‘Wist je dan niet dat die c voor coöperatief staat?’

‘De verklaring van de DDO staat nog steeds voor vrijdag?’ Brent doelde op de Deputy Director of Operations van de CIA.

‘Ja, en achter gesloten deuren kunnen we heel openhartig zijn.’

Trent knikte. ‘De nieuwe voorzitter van de commissie is iemand die zich aan de regels houdt. Ze hebben al bij stemming besloten tot een besloten zitting.’

‘We zijn in oorlog met het terrorisme en daarom is alles nu anders. De vijanden van dit land zijn overal, en we dienen ons handelen daarop af te stemmen. We moeten hen uitschakelen voordat zij ons te grazen nemen.’

‘Absoluut,’ zei Trent instemmend. ‘Het is een nieuwe wereld, en een heel nieuw soort strijd. En het is allemaal volstrekt legaal.’

‘Dat spreekt vanzelf.’ Seagraves onderdrukte een geeuw. Als er werkelijk iemand meeluisterde, dan hoopte hij dat diegene zou genieten van al deze vaderlandslievende flauwekul. Hij maakte zich al heel lang niet druk meer over zijn land, of welk ander land ook. Hij maakte zich alleen nog druk over zichzelf: de onafhankelijke staat Roger Seagraves. En hij beschikte over de vaardigheden, het lef en de toegang tot uiterst belang-

rijke zaken die hij nodig had om ook werkelijk iets te kunnen bereiken. 'Oké, als dat alles is dan ga ik maar weer. Het verkeer zal om deze tijd wel helemaal vastzitten.'

'Wanneer niet?' Bij die woorden tikte Trent op het briefingboek.

Terwijl hij een dossiermap oppakte die Trent naar hem toe had geschoven, keek Seagraves snel even naar het boek dat hij de man had gegeven. De dossiermap bevatte een paar gedetailleerde verzoeken om informatie en opheldering over bepaalde surveillancetechnieken van de CIA. Het dikke briefingboek dat hij aan Trent had overgedragen, bevatte niets opwindenders dan de gebruikelijke doodsaai en veel te ingewikkelde analyses waar zijn organisatie de commissie van toezicht altijd mee afscheepte. Het was het schoolvoorbeeld van hoe je met een miljoen woorden op een zo verwarrend mogelijke manier helemaal niets kon loslaten.

Als je tussen de spreekwoordelijke regels door las, zoals Seagraves wist dat Trent die avond nog zou doen, dan onthulde het briefingboek ook nog iets anders: de naam van drie zeer actieve Amerikaanse geheim agenten en hun huidige locaties overzee, allemaal in gecodeerde vorm. Het recht op deze namen en adressen was al verkocht aan een goed gefinancierde terreurorganisatie die binnenkort in drie landen in het Midden-Oosten bij deze mensen zou komen aankloppen om hun kop van hun romp te schieten. Bij wijze van tegenprestatie was per naam en adres inmiddels twee miljoen dollar telegrafisch overgeboekt naar een rekening die geen enkele Amerikaanse toezichthouder ooit onder de loep zou nemen. Het was nu aan Trent om de gestolen namen toe te spelen aan de volgende schakel in de keten.

Het ging Seagraves voor de wind. Naarmate het aantal potentiële vijanden van de Verenigde Staten toenam, verkocht hij steeds meer Amerikaanse geheimen aan moslimterroristen, Zuid-Amerikaanse communisten, Aziatische dictatoren en zelfs aan sommige leden van de EU.

'Veel leesplezier dan maar,' zei Trent. Hij had het over het dossier dat hij Seagraves net had gegeven. Dat was het dossier waarin de gecodeerde identiteit van het 'onweer' bekendgemaakt zou worden, samen met alle redenen waarom.

Die avond tuurde Seagraves even naar de naam en begon toen op zijn gebruikelijke methodische wijze de missie voor te bereiden. Deze keer was er iets subtielers vereist dan een geweer en een telescoopvizier. En op dit punt had Trent hem een waardevolle wetenswaardigheid over het doelwit toegespeeld die de hele zaak een stuk eenvoudiger zou maken. Seagraves wist precies wie hij hiervoor moest inschakelen.

Precies om halfzeven op een heldere, koele ochtend in Washington D.C. ging de voordeur van het twee verdiepingen tellende huis van Jonathan DeHaven open en stapte een lange, slanke man naar buiten. Hij was halverwege de vijftig, met zorgvuldig gekamd zilvergrijs haar, ging gekleed in een jasje van grijze tweed en een sportieve zwarte pantalon, en had een lichtblauwe stropdas om. DeHaven zoog de frisse buitenlucht diep in zijn longen en stond een paar seconden peinzend naar de rij prachtige oude herenhuizen in zijn straat te kijken.

Hij was bij lange na niet de meest vermogende inwoner van deze wijk, waar de gemiddelde prijs van de hoge, bakstenen huizen een paar miljoen dollar bedroeg. Gelukkig had hij dit huis geërfd van ouders die slim genoeg waren geweest om al op een vroeg tijdstip te investeren in uitgelezen onroerend goed in de omgeving van Washington D.C. Hoewel een groot deel van hun erfenis naar goede doelen was gegaan, hadden ze hem ook een behoorlijk bedrag nagelaten als aanvulling op zijn inkomen, en dat gebruikte hij om bepaalde grillen uit te leven.

Hoewel die meevaller DeHaven in staat had gesteld om zijn leven te leiden zonder de noodzaak om op welke manier dan ook geld te verdienen, ging dat niet op voor de andere inwoners van Goodfellow Street. Een van zijn burens was zelfs een 'handelaar in de dood', al nam DeHaven aan dat de politiek correcte term leverancier van het ministerie van Defensie was.

De man, Cornelius Behan – hij werd graag CB genoemd – woonde in een paleisachtig bouwsel dat twee samengetrokken herenhuizen omvatte, die samen goed waren voor een vloeroppervlak van veertienhonderd vierkante meter. DeHaven had geruchten gehoord dat hij daar in deze buurt, waar bijna alle huizen als historisch monument werden beschouwd, alleen maar in was geslaagd met behulp van een aantal goed getimede omkoopsommen. Dit samengevoegde bouwsel ging niet alleen prat op een vierpersoonslift, maar beschikte ook over van de hoofdwooning afgescheiden bediendenverblijven, met échte bedienden erin.

Behan bracht ook op de raarste uren van de dag, en de nacht, een heel assortiment beeldschone mooie vrouwen mee naar huis, al was hij wel zo fatsoenlijk dat alleen te doen als zijn vrouw de stad uit was. Gelukkig ging ze nogal vaak winkelen in Europa. DeHaven vertrouwde erop dat zijn vrouw zich aan de andere kant van de oceaan evenmin onbetuigd zou laten, en die gedachte riep een beeld bij hem op van de elegante en

aantrekkelijke dame in kwestie die naakt op een enorme tafel in Louis XVI-stijl lag, terwijl een jonge Franse minnaar de liefde met haar bedreef en op de achtergrond de *Bolero* te horen viel. Goed zo, meid, dacht hij.

Hij zette de pekelzonden van zijn bureaus van zich af en ging met kwieke tred op weg naar zijn werk. Jonathan DeHaven was de immens trotse directeur van de afdeling Zeldzame Boeken en Speciale Collecties van de Congresbibliotheek, die door velen tot de beste collecties zeldzame boeken ter wereld werd gerekend. En hoewel de Fransen, Britten en Italianen het daar niet mee eens zouden zijn, was DeHaven er zeker van dat de Amerikaanse collectie de allerbeste was.

Hij liep ongeveer vierhonderd meter langs een reeks bakstenen muren, met de afgemeten manier van lopen die hij van zijn moeder had geleerd. Zijn moeder had haar hele leven lang altijd veel gelopen en goed op haar lichaamshouding gelet. Tot op de dag voor haar dood was DeHaven er niet zeker van geweest dat zijn moeder, die bekendstond om haar heerszuchtige karakter, de begrafenis niet gewoon zou overslaan om rechtstreeks naar de hemel te lopen en luidkeels toegang te eisen, zodat zij daar het heft in handen kon nemen. Op een hoek stapte hij in een drukke stadsbus, waar hij een bankje deelde met een met steenstof overdekte jongeman die een gehavende koeltas tussen zijn benen had staan. Vijfentwintig minuten later stapte hij uit op een drukke kruising.

Hij stak de straat over naar een klein café waar hij een croissant en zijn eerste kop thee van die dag bestelde, en *The New York Times* las. De koppen waren zoals gebruikelijk uiterst deprimerend. Oorlogen, orkanen, een mogelijke griep-pandemie, terrorisme – genoeg om weer gauw naar huis te gaan en ramen en deuren dicht te spijkeren. Er stond ook een artikel in over een onderzoek naar onregelmatigheden bij het toekennen van contracten door het ministerie van Defensie. Er waren beschuldigingen over omkoping van politici door wapenleveranciers. Goh, wie had dat nou gedacht? De voormalige voorzitter van het Huis van Afgevaardigden was al ten val gebracht door een omkopingsschandaal waarbij hij zijn invloed had aangewend in ruil voor geld, en zijn opvolger, Robert Bradley, was met grof geweld vermoord in de Federalist Club. Het misdrijf was nog steeds niet opgelost, al was de verantwoordelijkheid opgeëist door een tot dan toe onbekende binnenlandse terreurgroep die zich de ‘Amerikanen tegen 1984’ noemden – een verwijzing naar Orwells totalitaire nachtmerrie. Volgens de media zat het politie-onderzoek muurvast.

Af en toe keek DeHaven even naar buiten, waar de kantoormedewerkers doelbewust over straat liepen, klaar om het tegen de hele wereld op te nemen, of in elk geval tegen een paar armzalige senatoren. Het was

echt een heel vreemd oord, dacht hij. Hier zag je toegewijde en heroïsche kruisridders over straat lopen, zij aan zij met smoezelige profiteurs en een groot aantal idioten en intellectuelen, al hadden de eersten helaas meer macht dan de laatsten. Dit was de enige stad in de Verenigde Staten die de oorlog kon verklaren, de inkomstenbelasting kon verhogen of de sociale uitkeringen kon verlagen. De beslissingen die op deze paar vierkante kilometer vol monumenten en bespottelijkheden werden genomen, konden een massa mensen woedend of juist opgetogen maken, en afhankelijk van wie op dat moment de macht had, gebeurde nu eens het een en dan het ander. En de gevechten, mediacampagnes en samenzweringen die hier werden bekookstofd en uitgevoerd, zowel om macht te verwerven als om macht te behouden, verbruikten alle energie die al die intelligente en getalenteerde mensen maar konden opbrengen. Het voortdurend veranderende, wervelende mozaïek bestond uit zoveel koortsachtig bewegende deeltjes dat het voor een buitenstaander godsonmogelijk was om ook maar een flauw vermoeden te krijgen van wat zich hier werkelijk afspeelde. Het was net een eindeloos durend kleuterspeelkwartier, maar dan een waarin dodelijke spelletjes werden gespeeld. Een paar minuten later sprong DeHaven energiek de brede trappen van het van een reusachtige koepel voorziene Jefferson-gebouw op. Hij nam de sleutels van de met een alarminstallatie beveiligde toegangsdeuren van de bibliotheek in ontvangst van een beveiligingsmedewerker, zette zijn handtekening op het daarvoor bestemde formulier en liep snel naar de op de eerste verdieping gelegen Kamer LJ239. Hier was de leeszaal Zeldzame Boeken gevestigd en de lange reeks kluizen waarin veel van de papieren schatten van het land werden bewaard. Deze bibliotheekrijdommen omvatten een origineel gedrukt exemplaar van de Onafhankelijkheidsverklaring, waar de oprichters van de Verenigde Staten in Philadelphia hard aan hadden gewerkt tijdens hun opstand tegen Engeland. Wat zouden ze nu van Washington denken?

Hij maakte de grote, zware buitendeuren van de leeszaal open en duwde ze tegen de binnenmuren, voordat hij de gecompliceerde procedure met het toetsenpaneeltje uitvoerde die het mogelijk maakte de leeszaal binnen te gaan. DeHaven was hier altijd als eerste. Hoewel zijn dagelijkse plichten hem meestal geen tijd lieten om in de leeszaal te gaan zitten, had hij een symbiotische relatie met oude boeken die aan een leek niet uit te leggen viel, maar die een bibliotheek volkomen duidelijk zou zijn.

De leeszaal was niet open in de weekeinden, wat DeHaven in staat stelde om op zijn fiets rond te rijden, zeldzame boeken aan te schaffen voor zijn persoonlijke verzameling... en piano te spelen. Dat laatste had hij van zijn vader geleerd, een strenge leraar wiens ambitie om concertpianist te worden de kop was ingedrukt door de grimmige werkelijkheid

dat hij er net niet goed genoeg voor was. Helaas gold dat ook voor zijn zoon. Toch was DeHaven na de dood van zijn vader altijd met veel plezier blijven spelen. Hoewel hij zich soms had geërgerd aan hun strenge gedragsregels en levenswijze, had hij zijn ouders bijna altijd gehoorzaamd.

Eigenlijk was hij maar één keer echt tegen hun wensen ingegaan, maar dat was dan ook geen kleinigheid geweest. Hij was getrouwd met een vrouw die niet alleen meer dan twintig jaar jonger was, maar ook, zo had zijn moeder hem telkens weer ingewreven, afkomstig uit een heel ander milieu. Na een jaar had zij hem zover kunnen krijgen het huwelijk te ontbinden. Geen enkele moeder zou haar zoon mogen dwingen de vrouw te verlaten van wie hij hield, en al helemaal niet door met onterving te dreigen, maar zijn moeder had zelfs gedreigd dat ze haar zeldzame boeken zou verkopen, terwijl ze al had beloofd die aan hém na te laten. Ja, hij had weerstand moeten bieden en haar te verstaan moeten geven dat ze zich met haar eigen zaken moest bemoeien. Maar nu was het natuurlijk te laat, veel te laat. Had hij jaren geleden maar wat meer ruggengraat gehad!

Terwijl hij zijn jasje losknoopte en zijn das gladstreek, slaakte DeHaven een weemoedige zucht. Het waren de gelukkigste twaalf maanden van zijn leven geweest. Hij had nooit eerder iemand ontmoet als zij, en hij was er zeker van dat hij nooit meer zo iemand zou tegenkomen. En toch had hij haar op last van mijn moeder zomaar weggestuurd. Daarna had hij de vrouw nog jarenlang geschreven en op alle mogelijke manieren zijn excuses aangeboden. Hij had haar geld gestuurd, en juwelen en exotische voorwerpen die hij had meegenomen van zijn wereldreizen maar hij had haar nooit gevraagd om terug te komen. Nee, dat had hij eigenlijk nooit gevraagd. Ze had een paar keer teruggeschreven, maar daarna waren zijn brieven en pakjes ongeopend teruggekomen. Na de dood van zijn moeder had hij overwogen haar te gaan zoeken, maar uiteindelijk besloten dat het daar te laat voor was. Hij was haar niet meer waard.

Hij haalde diep adem, liet de sleutels in zijn zak glijden en keek de leeszaal rond. De op de Georgiaanse pracht van Independence Hall geïnspireerde inrichting had onmiddellijk een kalmerende uitwerking op hem. Hij was vooral gesteld op de koperen leeslampjes. Hij liet zijn hand liefkozend over een lampje glijden, en het gevoel van mislukking bij de gedachte dat hij de enige vrouw had verstoten die hem ooit het volmaakte geluk had geschonken, begon langzaam weg te trekken.

DeHaven liep de zaal door en haalde zijn beveiligingspasje tevoorschijn. Hij zwaaide ermee naar een computerscanner en knikte even naar de aan de muur bevestigde bewakingscamera. Zijn komst hier was een dagelijks ritueel; het hielp hem zijn batterijen weer op te laden en sterk-

te hem in de gedachte dat boeken het enige waren waar het in het leven om draaide.

Hij bracht een tijdje door op de heilige grond van de Jefferson-zaal, en bladerde daar in een exemplaar van het werk van Tacitus, van wie de derde Amerikaanse president een groot bewonderaar was geweest. Daarna gebruikte hij zijn sleutels om de Rosenwald J. Lessing-kluis binnen te gaan, waar de incunabelen en codices die door Lessing, de vroegere directeur van het grote postorderbedrijf Sears Roebuck, aan de Congresbibliotheek waren geschonken, zij aan zij de planken vulden in een ruimte die tegen hoge kosten van klimaatbeheersing was voorzien. Hoewel de Congresbibliotheek over een zeer beperkt budget beschikte, kon een constante temperatuur van 15,5 graden met een relatieve luchtvochtigheid van 68 procent ervoor zorgen dat een zeldzaam boek het een eeuw langer uithield dan anders het geval zou zijn.

Voor DeHaven waren deze extra kosten ten laste van een federale overheid die altijd veel meer geld over had gehad voor oorlogszuchtige doeleinden dan voor vreedzame, zonder meer de moeite waard. Voor een fractie van de kosten van één geleide raket kon hij op de open markt alle boeken aanschaffen die de Congresbibliotheek nodig had om zijn collectie zeldzame boeken te voltooien. Politici meenden dat raketten het land veilig hielden, terwijl het in werkelijkheid boeken waren die voor veiligheid zorgden, en wel om een eenvoudige reden. Onwetendheid leidt tot oorlogen en mensen die veel lezen zijn zelden onwetend. Misschien was het een wat simplistische filosofie, maar hij hield zich eraan. Nadat hij een paar boeken had bekeken die net terug waren van de afdeling Conservatie, liep hij de trap op naar de kluizen boven de leeszaal. Hier werd de collectie vroeg-Amerikaanse medische handboeken bewaard. En op de tussenverdieping vlak boven hem was een uitgebreide collectie kinderboeken ondergebracht. Hij bleef even staan om een liefkozend klopje te geven op een klein borstbeeld dat hier al zo lang als hij zich kon herinneren op een klein tafeltje had gestaan.

Een ogenblik later liet Jonathan DeHaven zich in een stoel zakken en begon te sterven. Het was geen prettige of pijnloze dood, zo bleek uit zijn stuiptrekkingen en geluidloze kreten terwijl het leven langzaam uit hem werd gezogen. Toen het voorbij was, nauwelijks dertig seconden later, lag hij languit op de vloer, zes meter van de plek waar zijn sterven was begonnen. Hij leek naar een verhalenbundel te staren met een omslagtekening van meisjes met zonnehoeden op en lange jurken aan. Hij stierf zonder te weten wat hem had gedood. Zijn lichaam had hem niet in de steek gelaten; hij was kerngezond. Niemand was hem te lijf gegaan met een stomp voorwerp; zijn lippen waren niet beroerd door welk vergif dan ook; behalve hij was er niemand. En toch was Jonathan DeHaven dood.

In het huis van Roger Seagraves, een kilometer of veertig daarvandaan, begon de telefoon te rinkelen. De vaste weersvoorspelling: helder en zonnig. Seagraves at zijn ontbijt, pakte zijn koffertje en ging naar zijn werk. Hij vond het heerlijk als de dag met iets positiefs begon.